

PÁL GABRIELLA

peronon

kikísért a hiszékeny emlékezet.
még ez a foszlott macska is dereng
meg a bámész állomásépület.
málladozó csikkek a tócsákban,
előtted a sínek, katonásan,
ólomszürkén, önzetlen magányban,
de innen tovább már egyedül mehetsz.

a múlt a peronról visszabandukol,
és még mindig érzed, hogy valamikor
megvetted már ugyanezt a jegyet,
s mivel a csalfa tegnap nem lehet,
csakis a silány, léha képzelet
montírozhatja az unt képeket –
de kedvre fakad, és elszalad.

hát tessék! végre egymagad lehetsz,
nem kellenek integető kezek,
a vágány nem a semmibe vezet.
soha sincsen új? soha sincsen más?
hisz ez egy új, egy másik állomás.
a pálya a tied és itt a vonat,
vigyen messze a sors vagy az akarat.

Januári sóhaj

Nem én vagyok, ki elúzi az átok telet,
de messze tőled reménykedem, hogy nem fázol.
Takarót ránt, mamuszba bújik a képzelet,
segít melléd kucorodnom, s a ködös tájból,
a dermesztő éjszakából nem marad semmi.
Meztelen önzés vezet, hogy megérintselek,
s belőlem akarj forró lélegzetet venni.
Nem halogathatom tovább, hogy szeresselek.